

HỒI 50

Từ Linh Cung Luận Đạo

~
N

ường Thẩm bày văn phòng tứ bửu ra án thư, rồi ép Quốc Túy ngồi xuống án thư.

- Huynh phải ngồi ở đây cầm bút đề thư pháp.

Quốc Túy nhìn chàng.

- Vậy còn Đường Thẩm.

- Đường Thẩm tìm chức vị cho huynh.

- Chưa đến ngày chúc thọ Thiên tử mà.

- Tìm trước vẫn hơn.

Quốc Túy ve cằm nhìn chàng.

- Đường Thẩm... mặc dù đây là dịch lâu, nhưng lại là dịch lâu dành riêng cho những quan nhân ở xa, lại tọa lạc trong cấm thành. Người đừng có đi lung tung đó. À... mà chuyện này thì người thừa biết, đâu cần ta phải nói. Ta thì được lão nhân gia chỉ dạy chứ người là gia sư thì đâu cần người khác chỉ.

- Huynh đừng có tò mò thắc mắc, chỉ cần huynh ngồi đây tập viết thư pháp. Nhất định huynh sẽ thăng quan tiến chức. Bằng như không nghe lời Đường Thẩm, cho dù huynh có vài trăm bức thư pháp của Ngô Hạo Nhiên cũng không được kết quả gì đâu.

- Gã đó là ai?

- Ngô Hạo Nhiên là ai huynh không biết nhưng đệ thì biết.

Quốc Túy gật đầu:

- Ờ, thì ta sẽ ngồi đây như ông phỗng vậy, nhưng người đừng có làm gì khiến cho Quốc Túy ta lãnh họa lớn như từng lãnh án Tử Vong Kỳ đó.

Đường Thấm mỉm cười.

- Huynh yên tâm đi, chẳng có gì để huynh phải lo lắng cả. Nếu có chuyện gì xảy đến với Đường Thấm cũng không liên quan đến huynh.

- Hề... đến kinh thành lần này Đường Thấm là gia sư của ta mà.

- Nhưng đệ không làm ảnh hưởng đến huynh đâu.

Chàng vỗ vai Quốc Túy nói:

- Bạch Cúc đã nói gì với huynh.

- Ồ... Nhất nhất ta phải nghe lời Đường Thấm.

- Nếu huynh nghe lời đệ thì được gì?

- Ồ... Bạch Cúc sẽ là của ta.

Y nhướng mày.

- Người đã hứa với ta rồi đó, không được để Bạch Cúc yêu người.

Đường Thấm gật đầu.

- Đệ là Độc Cô Nhân rồi. Huynh yên tâm.

- Vậy ta sẽ nghe lệnh của người ngồi ở đây.

Y vươn vai rồi cầm lấy bút chấm vào đĩa mực nhìn Đường Thấm nói:

- Người có đi rồi về sớm nhé. Ở đây vắng vẻ ta cũng sợ lắm.

Đường Thấm mỉm cười.

- Huynh mà sợ ma à?

- Ai mà không sợ.

- Ma không đáng sợ bằng người đâu. Nhất là những con người có quyền lực đang ngự tại cấm thành đại nội. Đệ phải đi đây.

Chàng bước đến mở cửa lên ra ngoài. Đường Thấm thi triển ngay thuật Phi Ma Độn Hình. Thân ảnh chàng chẳng khác nào bóng ma quỷ dị, lúc hiện lúc mất tan vào bóng đêm thẳng tiến đến Từ Linh Cung trong đại nội cấm thành.

Với Phi Ma Độn Hình thần kỳ, Đường Thấm chẳng hề tạo ra một chút biến động nào trên đường đi.

Còn cách Từ Linh Cung ba mươi trượng, Đường Thấm băng mình lên một tán cây đại thụ. Mặc dù về khuya nhưng Từ Linh Cung vẫn sáng nhờ những dãy đèn hoa đăng.

Chàng nhận ra Từ Linh Cung được canh gác rất nghiêm ngặt bởi bọn cấm thị vệ.

Đường Thấm nghĩ thầm: "Mình phải vào Từ Linh Cung với bất cứ giá nào."

Suy nghĩ một lúc, Đường Thấm phi mình xuống đất. Chàng sửa lại y trang cho thẳng nếp rồi chấp tay sau lưng chậm rãi tiến về phía Từ Linh Cung.

Khi Đường Thấm còn cách Từ Linh Cung độ mười trượng thì ngay lập tức bị cấm thị vệ chặn lại.

Gã giáo đầu cấm thị vệ với vẻ mặt đặng đặng sát khí tay cầm sẵn đại đầu đao gần giọng nói:

- Ngươi là ai mà dám đến địa phận Từ Linh Cung?

Đường Thấm ôm quyền:

- Giáo đầu huynh không biết tại hạ là ai, nhưng tại hạ thì biết huynh.

- Ngươi biết ta à?

- Huynh là giáo đầu cấm thị vệ.

Gã giáo đầu hơi ngơ ngác trước lời nói này của chàng. Y buột miệng hỏi:

- Ngươi nói vậy có ý gì?

- Tại hạ nói vậy là có ý muốn thay vào chỗ của huynh.

Lời còn đọng trên cửa miệng, Đường Thấm đã thi triển ngay thuật Phi Ma Độn Hình phối hợp với thủ pháp cực kỳ biến hóa mà cách không chỉ điểm vào tịnh huyết của gã giáo đầu lẫn bọn cấm thị vệ.

Bộ pháp linh hoạt lẫn thủ pháp thần kỳ của chàng, tạo ra khiến bọn cấm thị vệ gần như chẳng có được chút phản xạ nào. Cả bọn đứng thừ ra như pho tượng mà chẳng thốt được tiếng nào báo động bởi cả tịnh huyết lẫn á huyết đều bị điểm.

Đường Thấm bước đến trước mặt gã giáo đầu từ tốn nói:

- Giáo đầu... tại hạ mạo phạm, miễn thứ cho.

Sắc diện gã giáo đầu tái nhợt ra nhưng chẳng biết phải làm gì.

Đường Thấm nói:

- Huynh đừng quá lo lắng, sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra đâu.

Chàng nói rồi lắc vai thi triển thuật Phi Ma Độn Hình lướt thẳng về phía Từ Linh Cung. Chàng điểm mũi giày bằng mình lên mái vòm, rồi chao người xuống hướng vào vòm cửa sổ còn mở lướt vào trong Từ Linh Cung.

Bên trong Từ Linh Cung vắng lặng như tờ.

Đường Thấm chấp tay lưng, rời gian thư phòng đó, bước theo hành lang vào gian đại sảnh còn để cửa. Chàng bước vào gian biệt sảnh có hương trầm tỏa ra ngào ngạt.

Bốn ả cung nữ thấy chàng xuất hiện quá bất ngờ, toan cất tiếng thét nhưng Đường Thấm đã nhanh hơn. Chàng phát chỉ khí điểm vào tĩnh huyết và á huyết của họ.

Bốn ả cung nữ đứng thừ ra như bốn pho tượng bất động.

Chàng ôm quyền:

- Bốn vị cô nương miễn thứ... tại hạ bất buộc phải dụng đến hạ sách đó.

Chàng bước về phía gian phòng được tạo ra bằng những mảnh lụa Hàng Châu, phía trước dầy liều bằng lụa đó là chiếc lư đồng bằng lam ngọc đang tỏa mùi hương trầm ngào ngạt.

Phía sau tấm rèm lụa, một người đang nằm nghiêng, quay mặt vào trong.

Chàng đứng bên ngoài tấm rèm lụa ôm quyền thủ lễ rồi nói:

- Tại hạ tham kiến Thiên Hậu.

Không ngồi lên, cũng không quay mặt nhìn lại, Thiên Hậu nghiêm giọng nói:

- Ngươi là ai mà dám to gan đột nhập vào Từ Linh Cung khi chưa được phép của bốn Hậu. Ngươi hẳn muốn tru di cửu tộc chứ?

Mặc dù nghe giọng nói và ngôn từ không mấy thiện cảm của Thiên hậu nhưng Đường Thấm vẫn ôm quyền thủ lễ. Chàng từ tốn nói:

- Văn sinh là Đường Thấm, văn sinh biết Thiên hậu đêm nay không ngủ được nên muốn đàm đạo với Thiên hậu.

- Đường Thấm... bốn Thiên hậu xưa nay chưa từng nghe qua cái tên này. Nhưng ngươi đã tự tiện xâm nhập vào Từ Linh Cung là đắc tội với bốn Thiên Hậu rồi còn muốn đàm đạo gì nữa. Chẳng lẽ một Thiên Hậu lại đi đàm đạo với một gã vô danh tiểu tốt như ngươi sao?

Vừa nói Thiên Hậu vừa trở mình nhìn lại.

Đường Thẩm ôm quyền:

- Thảo sinh là người vô danh tiểu tốt nhưng biết Thiên hậu có những điều trần trở của Thiên hậu.

Chàng rít một luồng chân khí lấy giọng rồi từ tốn nói:

- Cổ nhân có câu "Dân vi quý, xã tắc thứ chi, quân vi khinh". Thảo sinh là dân dã, là cái quý của Thiên hậu, chẳng lẽ Thiên hậu không tiếp dân quý này sao?

- Nói hay lắm.

Vừa nói Thiên hậu vừa ngồi lên thả chân xuống ngọc sà. Tấm rèm lụa từ từ vén ra. Thiên hậu rọi mắt nhìn chàng.

Đường Thẩm ôm quyền:

- Thảo sinh mạo phạm với Thiên Hậu, chỉ mong Thiên Hậu tha thứ.

Chàng vừa nói vừa tò mò nhìn trộm. Đập vào mắt của Đường Thẩm là khuôn mặt của một mỹ phụ với vẻ hoàn hảo cực kỳ, nhưng toát trong vẻ đẹp hoàn hảo đó là sự nghiêm khắc đầy quyền uy lạnh lùng.

Tấm rèm lụa được đóng lại, Thiên Hậu nghiêm giọng nói:

- Đêm khuya, một mình công tử dám đột nhập vào Từ Linh Cung chỉ vì muốn đàm đạo với bốn Thiên hậu. Thậm chí còn nói bốn Thiên hậu đang trần trở không ngủ được. Vậy công tử muốn đàm đạo gì nào. Và biết bốn Thiên hậu trần trở điều gì nào?

Đường Thẩm ôm quyền thủ lễ, chàng nghiêm giọng nói:

- Vì sự an nguy của bá tánh, và đại loạn sắp xảy ra và vì buổi chúc thọ của Hoàng thượng có thể biến thành đại họa vô lường của bá tánh.

- Người nói vậy có ý gì?

- Những chuyện thảo sinh nói ra điều có liên quan đến Tử Vong Kỳ. Mà Tử Vong Kỳ Thiên hậu biết rành hơn ai cả.

- Người đang nói gì thế?

- Thảo sinh đã thấy chân dung của Hoàng thượng bị gạch chéo và có một cuộn lụa mà Thiên hậu không ngờ được. Ngoài Tử Vong Kỳ của Thiên hậu ra đằng sau Tử Vong Kỳ còn có một âm mưu khác

Chàng nói rồi rút cuộn lụa được gói cẩn thận mà chàng đã lấy tại biệt trang của Thánh Cô Kim Diên, dâng bằng hai tay lên Thiên hậu.

Thiên Hậu đón lấy cuộn lụa rồi mở ra xem.

Một lúc sau, tấm rèm lụa được vén ra, Thiên hậu từ trong ngọc đàn chậm rãi bước ra.

Thiên Hậu vận chiếc ngoại y dài phủ lên mặt đất, được trang trí bằng những hạt dạ minh châu lấp lánh.

Thiên Hậu vừa bước ra khỏi sàn đã mang theo mùi xạ hương thơm ngát xông vào mũi chàng.

Chấp một tay sau lưng, Thiên Hậu nói:

- Đường Thấm công tử biết đột nhập vào Tử Linh Cung của bốn Thiên hậu, sẽ chịu tội gì chứ?

- Thảo sinh biết... cho dù thảo sinh có biết cũng phải vào Tử Linh Cung để gặp Thiên hậu.

- Điều gì khiến công tử phải làm điều này?

- Vì sự bình an của bá tánh thiên hạ, vì Thiên hậu.

- Vì ta ư?

- Vâng.

Đường Thấm thả tay xuống nhìn Thiên hậu từ sau lưng.

Thiên Hậu quay lại đối mặt với chàng. Đôi mắt sắc nét ánh lên quyền lực của một vị chủ nhân.

Thiên hậu từ tốn nói:

- Đường Thấm công tử đã vào đây rồi, đã không màng đến cái chết thì biết gì có thể nói cho ta biết được không?

Dứt lời Thiên hậu bước đến chiếc ngai sơn son thếp vàng, ngồi xuống, hai chân gác chéo lên nhau.

Đôi mắt chăm chăm nhìn vào chàng.

Đường Thấm ôm quyền nói:

- Nếu thảo sinh có lời lẽ nào mạo phạm rất mong Thiên hậu bỏ qua.

- Nếu bốn Thiên Hậu cố chấp thì ngay bây giờ cấm thị vệ đến đây đưa công tử giam vào đại lao tử tội. Không chỉ vậy mà cả cử tộc của công tử cũng chịu chung án tử hình này.

Đường Thấm mỉm cười, ôm quyền nói:

- Thảo sinh không còn người thân, nếu có phải chết thì một mình thảo sinh chết mà thôi. Với lại thảo sinh đâu màng đến chuyện sống hay là chết. Cho dù Thiên hậu không giết thảo sinh hôm nay thì sau thời gian nữa thảo sinh cũng bị tẩu hỏa nhập ma.

Chàng buông tiếng thở dài rồi trang trọng nói tiếp:

- Nếu thảo sinh vì thù riêng, không màng đến cái chung của bá tánh lẽ dân vì những con người mà cao nhân nói "Dân vi quý", có lẽ thảo sinh đã lấy mạng Thiên hậu rồi.

Lời nói của chàng khiến Thiên hậu tròn mắt nhìn.

- Ngươi...

Thiên hậu cười khẩy rồi nói:

- Đáng để cho bốn Thiên hậu phải ngưỡng mộ vì lời nói này. Trước mặt bốn Thiên hậu cho dù đó là Tể tướng cũng phải quỳ mọp xuống, nhưng còn Đường Thấm thì không, trái lại còn muốn lấy mạng bốn Thiên hậu nữa. Đúng là người hiếm có đó.

- Thảo sinh mạo phạm... Thiên hậu miễn thứ cho thảo sinh.

- Được... Vậy Đường Thấm biết gì, nói cho bốn Thiên hậu nghe.

Chấp một tay sau lưng, Đường Thấm nhìn Thiên Hậu. Chàng nghĩ thầm: "Tại sao lại có một nữ nhân trên thế gian có thể làm khuynh đảo cả giang sơn xã tắc này chứ. Thiên hậu không phải là một nữ nhân bình thường, mà là hiện thân của quyền lực".

Chàng khẽ buông tiếng thở dài nhìn Thiên hậu.

- Thiên hậu chính là chủ nhân đích thực Tử Vong Kỳ.

- Sao ngươi biết?

- Thảo sinh đã thấy bức chân dung của Hoàng thượng và bị Thục Trân gạch chéo. Thiên tử là chủ nhân đích thực của giang sơn xã tắc này, vậy ai là người dám phán lệnh tử đối với

Hoàng thượng. Không một ai dám cả trừ một người có thể đứng ngang với Hoàng thượng. Người đó phải là Thiên hậu.

Thiên hậu cười khẩy rồi nói:

- Suy luận hay lắm đó.

Thiên hậu từ từ đứng lên, chấp tay sau lưng nhìn Đường Thẩm. Đôi mắt phượng sáng ngời, toát ra thứ quyền uy mà bất cứ người nào tiếp nhận cũng phải khuất phục.

- Đường Thẩm nói rất đúng. Bốn Thiên hậu chính là chủ nhân đích thực của Tử Vong Kỳ, tất cũng đã hiểu ra mục đích của Tử Vong Kỳ.

- Thảo sinh hiểu nhưng không biết sự hiểu của mình có đúng như ý Thiên hậu không. Lập ra Tử Vong Kỳ, Thiên hậu muốn dụng nó như một linh kỳ thống nhất võ lâm, để rồi sau đó chờ đến cái ngày...

Chàng bỏ lửng câu nói giữa chừng.

Thiên hậu mỉm cười nói:

- Chờ đến ngày Thiên tử bất ngờ bị hành thích.

- Ngày đó chính là ngày chúc thọ của Thiên tử. Sau khi Hoàng thượng bị hành thích, kẻ nắm quyền chủ nhân giang sơn này chính là Thiên hậu.

Thiên hậu đáp gọn:

- Không sai.

Đường Thẩm ôm quyền:

- Thảo sinh mạo phạm hỏi Thiên hậu.

- Có gì cứ hỏi.

- Tại sao Thiên hậu lại hành thích Hoàng thượng?

- Bốn Thiên hậu chỉ nói một điều này thôi người đủ hiểu. Bốn Thiên hậu lặp lại câu nói của người vậy.

Đổi qua giọng trang trọng và đanh gọn, Thiên Hậu chậm rãi nói:

- "Dân vi quý, xã tắc thứ chi, quân vi khinh".

Điểm nụ cười mỉm nhìn Đường Thẩm, Thiên hậu từ tốn nói:

- Đường Thấm chỉ là một thảo dân nên không biết Thiên tử là ai. Thiên tử là người như thế nào, nhưng bốn Thiên hậu biết rõ Hoàng thượng là ai, là người như thế nào.

Định đôi mắt sắc sảo chiếu vào Đường Thấm, Thiên hậu thả bước đến trước mặt chàng.

- Hoàng thượng cũng chỉ là một con người bình thường như bao con người bình thường khác nhưng lại có trong tay cả một quyền sinh sát mà chỉ có Hoàng thượng mới có. Nếu là minh quân thì bá tánh yên an, sống cuộc sống thái bình. Nhưng nếu là hôn quân thì sao?

Thiên hậu lắc đầu:

- Nghe một ca kỹ hát không hay, cũng phán lệnh tử, một tiếng tăng hống vô tình của một đại thần, đã bị phép vào tội khi quân, cũng phán lệnh tử. Thậm chí ngay khi đăng Thiên tử rơi vào ác mộng, chỉ cần một lời xu nịnh thì có bao nhiêu người phải chết. Hoàng thượng là ai...

Thiên hậu bỏ lửng câu nói giữa chừng nhìn Đường Thấm.

Chàng ôm quyền nói:

- Ý Thiên hậu nói Hoàng thượng là hôn quân?

- Đúng. Nếu như không có bốn Thiên hậu thì giang san xã tắc này đã đại loạn từ lâu rồi, nhưng ta đã gánh tất cả mọi việc lớn trong triều. Nhưng nếu có một hôn quân ngồi mãi trên ngai cửu đỉnh thì chẳng bao lâu sẽ có đại loạn.

- Thiên hậu định phế truất Hoàng thượng.

Chàng lưỡng lự một chút rồi nói:

- Thiên hậu sẽ đăng cơ.

- Nếu võ lâm đều đứng về với bốn Thiên hậu.

Đường Thấm nhìn chằm chằm vào Thiên hậu, chàng từ từ thở ra rồi nói:

- Hôm nay thảo sinh mới được biết trang anh thư là như thế nào. Thảo sinh tâm phục khẩu phục Thiên hậu, nhưng cho thảo sinh nói một câu.

- Bốn Thiên hậu và Đường Thấm đã bước vào cuộc đàm đạo để phân định cái gì đúng, cái gì sai. Có gì cứ nói thẳng. Đường Thấm là một thảo sinh nơi chốn giang hồ mà ngang nhiên đột nhập vào Từ Linh Cung, điều đó khiến bốn Thiên hậu nổi phẫn.

- Đa tạ Thiên hậu đã cho thảo sinh cơ hội này. Thảo sinh muốn nói, tâm ý của Thiên hậu rất tốt, rất đáng ngưỡng mộ, thảo sinh càng nghĩ càng khâm phục Thiên hậu, mà tự hỏi

trong cõi nhân sinh này có bao nhiêu anh hùng có thể sánh được với trang nhi nữ anh thư như Thiên hậu. Có lẽ chẳng tìm đâu ra cả, nhưng Thiên hậu đã đi sai một nước cờ.

Đôi chân mày phượng của Thiên hậu nhíu lại.

- Bốn Thiên hậu đi sai một nước cờ?

Đường Thâm gật đầu.

- Thảo sinh buộc phải nói thật lòng mình.

- Cứ nói... Bốn Thiên hậu đi sai một nước cờ như thế nào?

- Thiên hậu muốn phế truất một hôn quân, nhưng lại vô tình bị người ta lợi dụng mà không biết.

- Lợi dụng?

Chàng nhìn Thiên hậu gật đầu.

Thiên hậu nghiêm giọng nói:

- Đường Thâm có thể nói cho bốn Thiên hậu biết được không?

- Thiên hậu dụng án kỳ như một tín hiệu triệu võ lâm quần hùng, nhưng người ta lại biến án kỳ của Thiên Hậu thành một ngọn tử vong lấy quyền lực, lấy bá đạo làm tôn chỉ buộc người khác phải thực thi chỉ án của án kỳ. Ngoài mặt thì võ lâm quần hùng phải cúi đầu tuân theo án kỳ võ lâm, nhưng bên trong ngấm ngầm không phục.

Chàng thở ra rồi nói tiếp:

- Một khi Hoàng thượng bị người ta hành thích, gã thích khách kia sẽ là người của võ lâm. Tất nhiên thiên hạ sẽ nghĩ đến chủ nhân của án Kỳ Tử Vong phát lệnh, khi đó người ta sẽ biết đến chủ nhân đích thực của án Kỳ Tử Vong là Thiên hậu.

Chàng bước đến trước mặt Thiên hậu.

Đường Thâm ôm quyền từ tốn nói:

- Lấy bá đạo để chống lại bá đạo. Thảo sinh hỏi Thiên hậu, thảo sinh có chấp nhận hay không? Hoàng thượng đã là hôn quân, còn Thiên hậu là kẻ bá đạo. Tất cả đều đảo lộn. Tất cả sẽ rơi vào tình trạng "Thượng bất chính, hạ tất loạn".

Đường Thâm gật đầu.

- Đúng như vậy, đại loạn sẽ xảy ra khắp mọi nơi, thảo sinh có thể đoán trước, kẻ thủ lợi sẽ thắng tay tròng trệ Thiên hậu trước. Rồi sau đó tự mình bước lên xung đẽ. Bên cạnh Hoàng thượng còn có Thiên hậu, bá tánh còn được những ngày thái bình. Hoàng thượng là một hôn quân, nhưng bên cạnh người còn có Thiên hậu. Đâu để giang sơn xã tắc này rơi vào tình thế hỗn mang, một ngày nước không vua.

Đường Thẩm thở ra rồi nói tiếp:

- Những gì thảo sinh nói đều có căn cứ. Thảo sinh cũng đã trao bức lụa về những ai nằm trong tổ chức Tử Vong Kỳ cho Thiên hậu. Nếu những người đó đều hợp lại và kết tội Thiên hậu thì giang san xã tắc này như thế nào?

Thiên hậu nhìn vào mắt chàng.

Một ả cung nữ từ ngoài cửa bước vào, rồi quỳ xuống.

- Nô tỳ khởi báo Thiên hậu.

Thiên hậu nhìn ả cung nữ.

- Có chuyện gì?

- Có Tổng quản thị nội Cao Xưởng dẫn cấm thị vệ đến, nói có thích khách toan đột nhập vào Từ Linh Cung, chờ nghe ý chỉ của Thiên hậu.

Hừ nhạt một tiếng, Thiên hậu nhìn Đường Thẩm.

Thiên hậu mỉm cười rồi quay lại nói với ả cung nữ:

- Ra bảo với tổng quản thị nội Cao Xưởng, chẳng có thích khách nào cả, đừng phá vỡ giấc ngủ của bốn Thiên hậu.

- Nô tỳ tuân lệnh.

Ả cung nữ quay ra.

Đường Thẩm ôm quyền nói:

- Đa tạ Thiên hậu đã không cho Đường Thẩm là thích khách.

- Bốn Thiên hậu không nghĩ ngươi là một thích khách.

Quay lại chiếc ngai, ngồi xuống, Thiên hậu từ tốn nói:

- Vậy theo ý Đường Thẩm thì sao?

Chàng ôm quyền trang trọng nói:

- Nhân nghĩa là điều trên hết. Nếu Thiên hậu lấy nhân nghĩa làm đầu thì thiên hạ sẽ thuộc về Thiên hậu. Thảo sinh mạo phạm thỉnh cầu Thiên hậu hủy Tử Vong Kỳ. Ngưng lại tất cả kế hoạch. Thiên cơ chưa đến, Hoàng thượng vẫn trị vì trên ngai vàng, nhưng bên cạnh đó có một Thiên hậu.

- Tên đã phóng ra rồi, sao bắt lại.

Nói ra câu này, Thiên hậu buông tiếng thở dài.

Đường Thấm ôm quyền:

- Thảo sinh tự nguyện lấy mạng mình để bắt lại mũi tên đó. Không giấu gì Thiên hậu, thảo sinh đã bị trúng Thiên Hoa Phấn, thời gian còn lại của thảo sinh sẽ bị tẩu hỏa nhập ma mà chết, đây cũng là cơ hội để thảo sinh đáp lại ân sâu của Thiên hậu đã tiếp thảo sinh trong đêm nay.

- Đường Thấm... Tại sao ngươi quên cả tính mạng mình để làm điều này chứ.

- Một người chết để cho bá tánh được bình an cũng tốt lắm chứ. Huống chi thảo sinh cũng đã nhận án Kỳ Tử Vong. Bất cứ ai nhận án Kỳ Tử Vong đều không sống được. Thảo sinh may mắn sống sót đến lúc này đã hay lắm rồi.

Chàng nói rồi bất ngờ quỳ xuống.

- Thảo sinh cầu xin Thiên hậu ân chuẩn.

Thiên hậu vội vã bước xuống ngai vàng, đến bên chàng, đỡ chàng lên.

- Đứng lên đi... đứng lên đi.

Đường Thấm đứng lên.

Thiên Hậu nhìn chàng nói:

- Nếu không có Đường Thấm, bốn Thiên hậu không nhận ra mình đã đi sai một nước cờ. Xem như ta mắc nợ Đường Thấm.

- Thảo sinh không có ý đó. Thảo sinh đã tự tiện mạo phạm đột nhập vào Tử Linh Cung, đã đắc tội với Thiên hậu.

Thiên Hậu mỉm cười.

- Đường Thấm đừng nói vậy. Bốn Thiên hậu hiểu mà. Sai thì nhận mình sai. May mắn cái sai của ta chưa tự thành. Nếu một khi cái sai của ta, nước cờ của ta đã đi rồi thì không còn cơ hội nào để sửa.

Đường Thấm nghe Thiên hậu nói lời này, cảm thấy phấn khích vô cùng.

Chàng như trút hẳn những nỗi ưu hoài, muộn phiền trong tâm mình.

Nhìn Thiên hậu, Đường Thấm mỉm cười.

Chàng từ tốn nói:

- Thảo sinh lần này đột nhập Từ Linh Cung có vong mạng cũng chẳng hối tiếc. Vãn sinh tự trách, trước đây mình có là người hồ đồ, chỉ giữ một ý niệm giết chủ nhân Tử Vong Kỳ.

- Bốn Thiên hậu cũng có lúc hồ đồ. Xét cho cùng chúng ta ai cũng là người bình thường cả. May mắn cho giang sơn xã tắc này, may mắn cho bá tánh còn có những người như Đường Thấm.

- Đa tạ Thiên hậu đã ban lời ngợi khen thảo sinh.

- Bốn Thiên hậu nói bằng tâm của mình. Được, bốn Thiên hậu sẽ theo ý của khanh. Ta sẽ hủy Tử Vong Kỳ.

Đường Thấm phấn chấn vô cùng khi nghe câu nói này của Thiên Hậu.

Chàng toan quỳ xuống chân thì Thiên Hậu cản lại.

- Đừng... Ta miễn cho khanh tất cả.

Thiên hậu suy nghĩ một lúc, rồi lấy ngọc bội thường đeo bên mình đặt vào tay Đường Thấm.

- Kỳ vọng của ta, ta trao lại cho khanh.

- Thảo sinh sẽ làm hết sức mình.

Thiên hậu gật đầu.

- Bốn Thiên hậu và khanh đã chuyện đàm với nhau tất cả rồi, hãy đến uống với ta một chén rượu.

- Đường Thấm cung kính không bằng phụng mạng Thiên hậu.

Thiên hậu tự tay chuốc ra chén rượu.

Đặt tịnh rượu xuống bàn, Thiên hậu nói:

- Tâm nguyện của khanh là gì?

- Thảo sinh chỉ muốn một cuộc sống an lành cho mình và cho mọi người.

- Chỉ như thế thôi sao?

Chàng ôm quyền:

- Những điều tầm thường nhất nhưng một khi nó tuột khỏi tay mình lại trở thành điều quý báu nhất.

Chàng gượng cười:

- Nếu như cuộc sống bình dị hôm nay của thiên hạ bị thay đổi bằng những cuộc chiến máu chảy thành sông, thân chết thành núi mới biết cuộc sống hôm nay đáng quý biết chừng nào.

Thiên hậu bưng chén rượu.

- Bồn Thiên hậu ban chén rượu này cho khanh.

- Đa tạ Thiên hậu.

Chàng đón lấy chén rượu.

Thiên hậu nói tiếp:

- Mời khanh.

Hai người cùng cạn chén.

Đường Thẩm nhận ra hương vị hảo tửu quả là không thể tìm được ở đâu ngoài giang hồ.

Thiên hậu đặt chén rượu xuống bàn.

- Khi tất cả đã qua đi, thảo sinh mới tính chuyện đó. Lúc này thảo sinh chưa thể trả lời Thiên hậu được.

- Được... không gấp lắm, nếu bên ta cạnh ta có một người như khanh, ta nghĩ sẽ tốt hơn cho bá tánh.

- Thảo sinh vô cùng cảm kích.

Chàng đứng lên.

- Trời cũng đã sắp sáng, thảo sinh phải lui bước để Thiên hậu được nghỉ. Thảo sinh không dám làm phiền Thiên hậu.

Thiên hậu buông tiếng thở dài rồi gật đầu.

- Khanh bảo trọng.

Thiên hậu gật đầu.

Đường Thấm đứng lên đi về phía cửa. Chàng rời Từ Linh Cung bằng thuật Phi Ma Độn Hình không để lại dấu vết gì.

Đường Thấm rời Từ Linh Cung với tâm trạng vừa phấn khích, vừa trăn trở.

Đường Thấm nghĩ thầm: "Tại sao cứ phải có một vị Thiên tử ngồi chễm chệ trên ngai rồng làm chủ thiên hạ chứ?"

Chàng hỏi nhưng lại chẳng thể nào tìm được lời giải cho mình.

Cuối cùng thì Đường Thấm phải lắc đầu buột miệng nói:

- Ý trời.

- o O o -